

Júlia

Világszerte Nr. 1

Kate Hewitt

Egy színésznő vallomása

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2015 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A JÚLIA 615. eredeti címe: *Virgin's Sweet Rebellion* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
• *Magyarra fordította:* Várnai Péter

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 615. számában, 2016
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-419-9

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

ELŐHANG

– Szóval te tudtad... – Ben Chatsfield a bátyjára, Spencerre meredt, és megpróbálta kordában tartani a haragját. Csak óriási erőfeszítés árán sikerült lenyelnie a szavakat, amelyek már a nyelve hegyén voltak. De lenyelte őket, ahogyan mindig mindent lenyelt. Végül még gúnyosan el is mosolyodott, mintha Spencer bejelentését nem sokkolónak, hanem szórakoztatónak találná. – És mióta tudod már?

– Hogy törvénytelen gyerek vagyok? – Spencer megrántotta a vállát. – Öt éve. Huszonkilenc éves korom óta.

Ben ez alatt az öt év alatt mindvégig távol tartotta magát a bátyjától és az egész családtól. És mint most kiderült számára, teljességgel feleslegesen.

– Menő hely – állapította meg Spencer, miután körbenézett Ben Nizza szívében fekvő biztrójában.

Úgy sétált be ide a sötétített üvegajtón át, mint bármelyik turista. Napszemüvegét hanyagul a homlokára tolta, és már semmi sem volt benne a három muskétás egykori vezéralakjából. A konyhából éppen kilépő öccsére úgy vigyorgott rá, mintha csak a múlt héten találkoztak volna utójára.

– Szia, Ben!

– Spencer!

Bátyja ezután elmondta Bennek, hogy öt éve már ő is tudja, ami az öccse számára tizennyolc éves korában derült ki. A döbbenetes titok készítette Bent arra, hogy elhagyja a szülői házat, és szakítson a családjával. Ő ezzel szinte mindent elveszített, Spencer viszont csak mosolyog az egészen?!

– Ez már régi történet, Ben – mondta. – Mindig is sejtettem, hogy Michael okkal viselkedik velem másként, mint veled és Jamesszel. Örülök, hogy nem vagyok a vér szerinti fia, és részemről ezzel lezártam az ügyet.

– Jó neked.

Ben erőnek erejével leplezni próbálta a felindultságát. Bűntudat, lelkifurdalás, aggodás és a viszontlátás feletti öröm keveredett benne, hogy végül egyetlen érzés hatalmasodjon el rajta. A düh. Spencer komolyan azt képzei, hogy minden további nélkül benyomulhat az életébe? Nem kér bocsánatot, nem szolgál magyarázattal, csak hanyag legyintéssel elintézi tizennégy hosszú évet?

– Miért jöttél ide, Spencer? – kérdezte Ben.

Az egyenes kérdés és a már-már ellenséges hang láthatóan meglepte a bátyját.

– Nem is örülsz nekem? Nagyon rég nem láttuk már egymást.

– Egész idő alatt tudtad, hol vagyok.

– Te is rólam.

– Azt viszont nem tudtam, hogy közben megismerted az igazságot.

– Akkor talán másként viselkedtél volna?

– Talán.

Ben kitért a testvére fürkésző pillantása elől, mert egyszeriben elbizonytalanodott. Valóban visszatért volna a családhoz, ha sejti, hogy Spencer tud törvénytelen származásáról? Nehéz lenne megmondani, de ennek immár nincs is jelentősége. Mindenesetre őt csak kevés szép emlékekkel ajándékozta meg az a tény, hogy Chatsfieldnek született.

– Még nem válaszoltál a kérdésekre. Mit keresel itt?

– Úgy vélem, legfőbb ideje, hogy újra összeálljon a három muskétás – felelte Spencer. – James is Nizzában van, igaz, csak a hétvégét tölti itt. Ő is szívesen találkozna veled. Megint összefoghatnánk, Ben. A család érdekében.

A Chatsfieldek! A világméretű szállodabirodalmat, apjuk életének értelmét eredetileg Spencer

vette volna át, ha nem lenne törvénytelen gyerek. De mert az, nagybátyjuk, Gene közbenjárásának köszönhetően most elszegődött a lánya, Lucilla vezérigazgatójának, miután unokatestvére lemondott a szálloda vezetéséről. Ben nem kereste az efféle híreket a lapokban, de néhány azért eljutott hozzá, bár többnyire csak véletlenül. És ha nem téved, Spencer most azért jött el hozzá, hogy őt is megnyerje a Chatsfield-birodalomnak.

– Nem tudsz megtéveszteni – mondta hűvösen. – Téged nem a három muskétás érdekel. Valójában azt akarod, hogy tegyek valamit érted, illetve a családi cégért. Jól sejtem?

Spencert elárulta az arca. Vonásai arról tanúskodtak, hogy rájött: rajtakapták. Szinte már sértettnek tűnt. Alighanem azt hiszi, gondolta Ben, hogy én még mindig az az igyekvő, jámbor kölyök vagyok, aki annak idején úgy követte őt, mint egy pincsi kutya. Aki mindenkinek a kedvében igyekezett járni. És akinek az igyekezetét sohasem koronázta siker.

Azok az idők azonban elmúltak. Már rég nem akar mindenkinek tetszeni és megfelelni. Spencernek és a *Chatsfield* cégnek pedig végképp nem kíván dolgozni.

– Rengeteg a munkám, amint látod – jegyezte meg, és szabadkozva elmosolyodott, bár szíve szerint inkább orrba vágta volna a bátyját.

– Tudom, hogy nagyszerű eredményeket értél el, és még egy Michelin-csillagot is szereztél – felelte Spencer sietve. – Hány éttermed is van már?

– Hét.

– Klassz!

Ben füttyült a bátyja elismerésére, és nem válaszolt.

– Gondolom, hallottál már a *Harrington* tervezett felvásárlásáról.

– Mármint arról, hogy elakadt az ügy? Igen, dereng valami.

A családjuk neve az utóbbi időben többször is felbukkant a sajtóban. Egyszer azért, mert a *Chatsfield* ajánlatot tett a *Harrington Group* megvételére, aztán pedig azzal kerültek bele a lapokba, hogy a fivérük, James látványos és színpadias körülmények között kérte meg Leila al-Ahmarnak, Surhaadi hercegnőjének a kezét. New Yorkban, egy hatalmas kivetítőn az egész Times Square követhette az eseményt, és a felvétel aztán természetesen bejárta a világsajtót.

Ben szívből utálta az efféle médiacirkuszt, a széles nyilvánosságnak viszont tetszett, és nagyot lendített a Chatsfieldek népszerűségén.

– A tárgyalások nem lesznek egyszerűek – ismerte el Spencer. – Egyes részvényeseket már megnyertünk az ügyünknek, de nem mindet. Még nem.

Ben megrántotta a vállát. A szállodaipar iránti érdeklődését már rég elvesztette.

– Figyelj! – szólt a bátyja. – Nekem mindenképpen rajta kell maradnom ezen a felvásárlási ügyön, Londonban és New Yorkban egyaránt. Ráadásul elvárják tőlem, hogy a Berlinale idején, a jövő héten legyek a berlini *Chatsfield*ben.

– Mi az a Berlinale?

– A berlini filmfesztivál. A hollywoodi hírességek közül sokan a *Chatsfield*ben szállnak majd meg. Ez rendkívül fontos esemény az ottani szállodánk és az egész cégünk számára.

– Lehet. Csak azt nem értem, miért meséled el ezt nekem.

– Szükségem van valakire, aki támogat. Egy családtagra.

Ben pedig az volt, bár ezt időnként szívesen letagadta volna.

– Elvárnád tőlem, hogy hagyjak itt csapat-papot, utazzam Berlinbe, és legyek a segítségedre? – kérdezte hitetlenkedve. – És mindezt úgy, hogy tizennégy évig jól megvoltál nélkülem?

– Te mentél el csak úgy otthonról! – fortyant fel Spencer.

Ben pulzusa az egekbe szökött. Megint erős késztetést érzett arra, hogy leüsse a bátyját, de természetesen uralkodott magán. Mint mindig. Legalábbis azóta, hogy indulatossága miatt egy férfi kis híján az életét vesztette.

– Ez igaz – felelte –, de sem miattad, sem a családi cég miatt nem megyek vissza.

– Megváltoztál.

– Igen.

Spencer szomorúan elmosolyodott.

– Ettől azonban még testvérek vagyunk, Ben. Már sokkal korábban jelentkeznem kellett volna nálad. A fene esne belém, hogy nem tettem meg! – szidta magát. – De ez rád is igaz. Azt hiszem, nincs mit egymás szemére vetnünk.

A régi Ben igazat adott volna a bátyjának, és a családi béke helyreállítása érdekében magára vállalta volna a hibát. Az a Ben azonban, aki tizennégy éve elfojtotta a keserűségét, aki megszállottan csak a munkájának élt, most egy vállrándítással válaszolt.

– Ben, kérlek!

Spencer valóban minden húrt megpendített. Most még a fejét is félrebillentette, a száját pedig arra a huncut mosolyra húzta, amely Bent egy csapásra visszarepítette fiatalkorába, és visszaváltoztatta azzá a fiúvá, aki annak idején bálványozta a bátyját.

– Szükségem van rád, öcskös!

Ben elutasítón megrázta a fejét.

– Épp most nyitottam éttermet Rómában. A napokban oda kell utaznom, és...

– Mindössze két hétről van szó, Ben, nem többről. Ebben az ügyben egyesült erővel kell a *Chatsfield* mögött állnunk. Össze kell fognunk a család érdekében.

Gyerekkorában Ben semmire sem vágyott jobban, mint egy harmonikus családra. Vágya azonban nem teljesült, mert a szülei állandó veszekedései és az apja dühkitörései pokollá tették az életét. Bármennyire igyekezett, nem sikerült békét teremtenie. Végül mintegy feláldozta magát a család oltárán, de úgy tűnik, ez sem volt elég. Spencer most azért jött el hozzá, hogy még többet kérjen tőle. Az örökös béketeremtőtől! – gondolta maró öngúnnyal.

– Két hét – felelte megadóan. – De én konyhafőnök vagyok, és nem vállalom nyilvános fellépéseket. Azokat átengedem másoknak.

– Tökéletes – jelentette ki Spencer sietve. – Beérem egy barátságos kézszorítással.

Ben ösztönösen viszonzta a testvére mosolyát, bár legszívesebben máris visszavonulót fújt volna. A jelek szerint mégsem változott meg annyira, mint gondolta, és ezt bosszantónak találta.

– Tizennégy éve volt utoljára közöm a *Chatsfield*hez – dörmögte. – Ez majdnem a fél életem...

– Egy okkal több, hogy végre visszatérj közénk, öcskös. Hiányoztál nekem. Szörnyen sajnálom, hogy annak idején elmentél, mert meg akartál kímélni engem...

– Felejtsd el! Elmegyek helyetted Berlinbe, de cserébe én is kérek valamit – mondta Ben.

Jobb lesz, ha Spencer mielőbb megtanulja, ma már nem számíthat tőle feltétlen odaadásra. Semmi sem olyan, mint amilyen annak idején volt. Ő maga is megváltozott.

Bátyja felvonta a szemöldökét.

– Oké. És mit kérsz tőlem?

– Hogy biztrót nyithassak a londoni *Chatsfield*ben.

Spencer tűnődve ingatta a fejét.

– Már van ott étterem, és az Michelin-csillagot is kapott.

– A konyhafőnöke pedig hamarosan nyugdíjba megy – tette hozzá Ben hűvösen. – Egyébként is, már évek óta kijött a formájából. Nos?

Spencer sokáig nézett szótlánul az öccsére, ő pedig látszólag nyugodtan állta a tekintetét, bár messze nem volt az.

– Oké – felelte végül Spencer. – Megegyeztünk. Te támogatsz engem a Berlinale alatt, én pedig téged a londoni étterem ügyében.

– Támogatásnál többet akarok. Aláírt szerződést.

– Nem bízol bennem?

– Ez itt most üzlet.

– Küldd el a szerződést, és aláírom. – Spencer vizslatóan nézett Benre. – Újra minden oké közöttünk? – kérdezte.

Az öccse lassan bólintott.

– Igen, minden oké.

Spencer fejcsóválva felnevetett.

– Kemény ellenfél vagy, öcskös. Igencsak más lettél, mióta nem találkoztunk.

Remélem is, hogy már nem vagyok olyan naiv, mint amilyennek már tizennyolc évesen sem kellett volna lennem, gondolta Ben. Testvére azonban tizennégy év után eljött hozzá, és ez azt is jelenti, hogy neki újra van családja. Legalábbis részben. Haragjába váratlanul egészen más, meleg és boldogító érzés is vegyült. Öröm.

1. FEJEZET

Olivia Harrington körbenézett a sztenderd szállodai szobában, amelyet a *Chatsfield*ben foglalt magának, és felvonta a szemöldökét. Az ittenieknél jóval nagyobb szekrényeket is látott már, nem is keveset. Nagy sóhajjal letette a bőrröndjét, levette gyilkosan magas sarkú cipőjét, amelyben megtette ide a fárasztó repülőutat Los Angelesből, és leereszkedett az ágy szélére.

Kinyújtotta a lábát, és tekintetét még egyszer végigjáratta a börtöncellán, amely a következő hétre az otthona lesz. Oké, az elnöki lakosztályt nem kaphatta meg, elvégre nem tartozik a hírességek közé, de végül is a filmfesztiválra jött ide, és a város legjobb szállodájának a szobáját nem egészen ilyennek képzelte. A fürdőszobában még kád sincs, csak zuhanyozó! A vonzónak mondott kilátás pedig a szemközti ház falára nyílik, amelyet kinyújtott karral akár el is érhetne, ha lenne mersze ahhoz, hogy kinyissa az egyetlen ablakot. Ez azonban nem állt szándékában.

A szoba ráadásul nem úgy fest, mintha az utolsó vendég után rendesen kitakarították volna. A padlószőnyeget morzsák borítják, az ágynemű gyűrött. És még használt is! Olivia elfintorodott, aztán lehajolt, hogy kinyissa a beépített minibárt a még kisebb televízió alatt. A borzalmas környezet egy pohár erős italért kiáltott.

A minibárt azonban az előző szállóvendég kifosztotta, és azóta sem töltötték fel. Egy üveg vízen és egy megkezdett szelet csokoládén kívül üresen ásítózott. Olivia elképedten ingatta a fejét. Micsoda nap! Pedig azt hitte, hogy rosszabb már nem is lehetne annál, mint amilyen eddig volt.

A járatát kétszer istörölték Los Angelesben, mielőtt végül elfoglalhatta helyét a turistaosztályon. Beszorítva egy ordító kisgyereket az ölében tartó anya és egy túlsúlyos üzletember közé, aki az egész karfát kisajátította. Olivia így aztán holtfáradtan érkezett meg Berlinbe, de ebben a leírhatatlan szobában pihentető alvásra még csak nem is gondolhat. Kimerültsége helyét jogos felháborodás foglalta el.

Szitkozódást dűnnyögve felkelt az ágyról, belepréselte a lábát a magas sarkúba, amely időközben mintha két számmal kisebbre ment volna össze, és felfrissítette a rúzsát a keskeny íróasztal fölött függő, ugyancsak keskeny tükör előtt. Senki sem mondhatná róla, hogy hisztérika, de erre itt valóban nincsenek szavak. Ebben a szűk cellában levegőt is alig kap az ember, és arra végképp nem alkalmas, hogy filmbemutatók és partik előtt kicsinosítsa magát.

Oliviának derengeni kezdett, miért éppen ezt a szobát, vagyis inkább kamrát kapta meg. Azért, mert Harringtonnak hívják! És mert a nővére, Isabelle nem hajlandó eladni Spencer Chatsfieldnek a *Harrington*-részvényeit, mivel meg akarja akadályozni, hogy a *Chatsfield Group* bekebelezze a családi szállodáikat. Spencer szája nyilván fülíg ért, amikor elképzelte a Harrington család egyik tagját a Chatsfield beépített szekrényében, amelyet ők amúgy kérkedően szállodai szobának mernek nevezni. Roppant vicces!

Oké, a két szállodalánc feszült viszonya miatt talán nem itt kellett volna megszállnom, gondolta Olivia. Csakhogy mindenki, aki kicsit is ad magára, a filmfesztivál idején a berlini *Chatsfield*ben foglal magának szobát, és erről ő sem akart lemondani. Ostoba családi büszkeségből pedig végképp nem. Túlságosan sok munkát és energiát fektetett már be ahhoz, hogy kihasználatlanul hagyja élete első nagy esélyét a filmiparban.

Ismerte a dörgést, tudta, hogyan mennek a dolgok ebben a világban. Egy puszi itt, egy puszi ott, némi szempilla-rebegtetés, egy kis hízelgés a megfelelő embereknél. Egyszóval: kapcsolatépítés. Ő pedig szinte bármit hajlandó megtenni azért, hogy előrelendítse filmes karrierjét. Hogy bizonyítsa, jól döntött, amikor pályát választott, és hogy a mamája is biztosan büszke lenne rá.

Chatsfieldékkal egyébként is Isabelle folytat háborút, és nem ő. Őt sem a családi szállodalánc nem érdekli, sem a konkurencia. Azt viszont akkor sem fogja eltűrni, hogy egy Chatsfield így bánjon vele! Még egy ellenőrző pillantást vetett a tükörbe, aztán elindult, hogy megkeresse azt a pasast, akinek élvezetet jelent, hogy orránál fogva vezethet és megalázhathat egy Harringtont.

– Az igazgatóval szeretnék beszélni – közölte a recepcióssal, miután leért a szálloda fényűző

előcsarnokába.

A csinos barna nő méltatlankodva felvonta gondosan kiszedett szemöldökét.

– Attól tartok, Mr. Chatsfield rendkívül elfoglalt, Miss...

– Harrington. Olivia Harrington.

A recepcióásra semmiféle hatást nem gyakorolt a név. Ezek szerint nem ismer, gondolta Olivia a fogát csikorgatva. *Még* nem ismeri! Ezen a héten azonban az ő filmje is szerepel a Berlinalén. Fontos szerepet kapott benne, és mellé azt az ígéretet is, hogy legközelebb még nagyobb szelet jut majd neki a tortából. Az már olyan film lesz, amellyel meghódíthatja a nézők szívét, és díjakat is besöpörhet.

– Mr. Chatsfield érthetően nagyon elfoglalt – válaszolta mosolyogva –, de bizonyára szakít rám időt, ha megtudja, hogy Miss Harrington szeretne beszélni velem.

A recepció hölgy arcán bosszankodás és bizonytalanság harcolt egymással, mielőtt kurtán bólintott.

– Meglátom, mit tehetek, Miss Harrington – mondta, és a telefonért nyúlt.

– Olivia Harrington? – Ben összevont szemöldökkel méregette az alkalmazottat, aki az irodája ajtajában állt, amelyet ideiglenesen alakítottak ki számára a szálloda recepciója mögött. – *Abból* a Harrington családból akar valaki beszélni velem? Jól van, küldje be Miss Harrington! – mondta megadóan, mire a recepció dolgozó fiatal nő szabadkozó mosollyal bólintott.

– Mr. Chatsfield kéreti, Miss Harrington. Kérem, kövessen!

– Örök hálám – dünnyögte Olivia, aki tíz hosszú perce állt válaszra várva, és a lába már össze akart csuklani alatta.

Miután belépett az irodába, megdermedt, amint meglátta az íróasztal mögött ülő férfit, aki ingerülten túrt bele sötét hajába. Ő lenne Spencer Chatsfield? A lapokban látott róla néhány fotót, de azokon egészen másként festett. Nem volt ennyire vonzó. Mit vonzó! Észbontóan jóképű! Tekintete átható, az állán pedig szexi borosta sötétlik, noha a híre szerint konzervatív és visszafogott ember.

Ez a fickó egészen biztosan nem az, még ha elegáns, méret után készült öltöny van is rajta, amely azonban inkább kiemeli, semmint elrejtene atletikus testfelépítését. *Abból* azonban, ahogy viseli, Olivia úgy sejtette, szívesebben jár farmerban és pólóban. Talán motoros bőrdzsekiben és csizmában is. Lelki szemeivel a lány már látta is...

– Mit tehetek önért?

Arra lenne néhány ötletem, futott át Olivia fején, és csak most döbbsent rá, hogy lenyűgözve bámulja a férfit. Sietve összeszedte magát, és előrszegezte az állát.

– Mr. Spencer Chatsfield?

– Nem Spencer, hanem Ben Chatsfield – érkezett a hűvös helyreigazítás. – És önben kit tisztelhetek?

– Olivia Harrington vagyok.

A férfi arca rezzenéstelen maradt.

– Mit tehetek önért, Miss Harrington? – kérdezte újra.

Tudja, hogy méltatlan körülmények között helyeztek el! – gondolta Olivia mogorván. Kiolvasta a mogyoróbarna szempárból és a hanyag tartásból. Mi kifogása lehet őellene ennek a fickónak, akinek eddig a létezéséről sem tudott? Isabelle a legtöbbször Spencer Chatsfieldet emlegette, James Chatsfield pedig szinte már fogalom a különc viselkedésével és a kalandjaival, amelyeken mindig kéjesen csámcsog a sajtó.

Egyvalami egészen biztos. Ez a pasi utolsó gazember. Olivia két kézzel az íróasztalra tenyerelt, és olyan közel hajolt a férfihoz, hogy azt csakis fenyegetésnek lehetett érteni. Ben Chatsfieldnek azonban a szeme sem rebbent.

– Maga talán szórakoztatónak találja, hogy egy Harringtont olyan disznóólban helyezzen el, amelyik alig nagyobb egy gardrób szekrénynél, én viszont ezt rossz kiszolgálásnak nevezem. Minősíthetetlen bánásmódnak egy fizetővendéggel! – mondta Olivia fagyos hangon.

– Jól veszem ki a zavaros előadásából, Miss Harrington, hogy elégedetlen a szobájával?

Olivia nyersen felnevetett, és kihúzta magát.

– Több mint elégedetlen! A szoba borzalmas. Egyszerűen méltánytalan!

– Szóval méltánytalan – ismételte meg Ben, aztán hátradőlt a székén, és végigsimított az állán. Ahogy tűnődően ült ott, olyan szexi volt, hogy Olivia ereiben gyorsabban kezdett száguldani a vér. Sietve karba fonta a kezét, mintha védekezni akarna, és várt. Sokáig kellett türelemmel lennie.

– Pontosan mit talál méltánytalanoknak a szobájában... Miss Harrington?

Oliviának már attól lángba borult az arca, ahogyan a férfi kimondta a családnevét. Maga volt a kihívás.

– Mindent! – sziszegte. – Egyszerűen mindent.

Ben hirtelen előrehajolt, begépett valamit a számítógépbe, aztán megint hanyagul hátradőlt.

– Úgy látom, sztenderd szobát foglalt magának.

– Én inkább beépített szekrénynek nevezném. Esetleg megnézhetné a saját szemével. Kész katasztrófa!

Egy hosszú pillanatig úgy tűnt, hogy Ben Chatsfield nemet fog mondani, ám aztán erőt vett magán.

– Igaza van. Alighanem így rendezhetjük a leggyorsabban ezt a kellemetlen ügyet.

Olivia az ajtóra mutatott.

– Legyen a vendégem! – dűnnyögte gúnyosan.

Ben felnevetett.

– Nem, nem, Miss Harrington! Ez az én szövegem.

Ben, miközben mogorván követte Olivia Harringtont, magában azt találgatta, mi válthatta ki a hölgy nemtetszését. Túl kemény vagy túl puha a matraca? Nincs virág a szobájában? Vagy egyszerűen csak örömet leli abban, hogy Harrington lévén, borsot törhet egy Chatsfield orra alá?

Az ok végül is mindegy. Nem az én ügyem, gondolta végül Ben. Ha engedett is Spencer győzködésének, és elvállalta, hogy kihúzza a csávából, a harcait nem fogja megvívni helyette. Akkor meg végképp nem, ha egy szállodalánc elkényeztetett és okvetetlenkedő örökösője is benne van a dologban.

A hölgy amúgy nagyon is vonzó, már ha valakinek az ilyen nők az esetei, állapította meg magában Ben, miközben tekintete bejárta az előtte haladó feszes fenekét és hosszú, formás lábát. Az ő ízléséhez képest azonban Olivia Harrington túlságosan is tökéletes. Túlontúl kifinomult. Már-már mesterkéltné. És idevágó tapasztalatainak hála, ő nem dől be az efféle látványprogramnak.

Mégsem tudta levenni a szemét a dús, gesztenyebarna tincsekről, amelyek tulajdonosuk keskeny háta közepéig értek, és fantasztikus ellentétet alkottak jádezőld színű, szűk ruhájával. És nagy, barna szemével, amellyel egyszer hátrapillantott Benre, mintha meg akarna győződni arról, hogy valóban követi. Ha tudná, milyen szívesen teszem! – döbönt rá Ben, és a legszívesebben hangosan kinevette volna magát.

Olivia remegett a feszültségtől, miután megnyomta a lift hívógombját, és várta, hogy megérkezzen a fülke.

– Mikor érkezett Berlinbe, Miss Harrington? – kérdezte Ben, csak hogy mondjon valamit.

– Egy órája, Mr. Chatsfield. Miután egész éjjel repültem.

– Szólítson Bennek! – kérte a férfi, de válaszra hiába várt.

Ebben a pillanatban szerencsére megérkezett a lift. Beszálltak, ám mielőtt még az ajtó visszacsukódhatott volna, egy dús idomú, rózsaszín kosztümöt viselő szőkeség szállt be hozzájuk, és felsikkantott, amint meglátta Ben kísérlőjét.

– Olivia! Nem is tudtam, hogy te is itt leszel a Berlinalén.

A nő szavainak őszintétlensége még Bennek is feltűnt. Olivia azonban csak sugárzóan elmosolyodott.

– Amber! Örülök, hogy látlak. Azért vagyok itt, mert játszom a *Blue Skies Forever* című független filmben.

– Ó, tényleg! – mondta a szőkeség, mintha csak most kapcsolna. – Egy kis mellékszerepet?

– Egy fontos szerepet – helyesbített Olivia, de a mosolya egy árnyalattal sem lett kevésbé